

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง องค์ประกอบของคณะกรรมการการบินพลเรือน

กรรมการบินพลเรือนได้มีหนังสือที่ คค ๐๕๐๓/๕๕๕ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า โดยที่มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. ๒๔๙๗ กำหนดให้มีคณะกรรมการการบินพลเรือนคณะหนึ่ง ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงคมนาคม ผู้บัญชาการทหารอากาศ และกรรมการอื่นอีกเจ็ดคนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง เป็นกรรมการ และให้อธิบดี เป็นกรรมการและเลขานุการ ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในปัจจุบันมีกรรมการบางท่านที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งได้ลาออกจากการเป็นคณะกรรมการการบินพลเรือน

กระทรวงคมนาคมได้มอบหมายให้กรรมการบินพลเรือนหาหรือมายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยตรง เพื่อให้เกิดความชัดเจนและเป็นแนวทางในการทำหน้าที่ของคณะกรรมการการบินพลเรือนในอนาคต ดังต่อไปนี้

๑. องค์ประกอบของคณะกรรมการการบินพลเรือนจำเป็นต้องครบถ้วนตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินอากาศฯ หรือไม่ หากปรากฏว่า มีกรรมการบางท่านได้ลาออกจากการเป็นกรรมการการบินพลเรือนในขณะที่ยังไม่ครบวาระการดำรงตำแหน่ง กรรมการที่เหลือจะสามารถดำเนินการประชุมต่อไปได้หรือไม่ หรือจำเป็นต้องรอให้มีการแต่งตั้งกรรมการจนครบองค์ประกอบตามที่กฎหมายกำหนดก่อน

๒. การลาออกของกรรมการจะมีผลตามกฎหมายในวันที่มีการยื่นหนังสือลาออก หรือต้องรอให้ประธานกรรมการการบินพลเรือนทราบการลาออกก่อนจึงจะถือว่ามีผลลาออกตามกฎหมาย

๓. ในการประชุมของคณะกรรมการการบินพลเรือนหากปรากฏว่ามีกรรมการบางท่านได้ลาออกก่อนที่จะมีการประชุม จะถือว่าการประชุมดังกล่าวมีผลสมบูรณ์ตามกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาข้อหารือของกรรมการบินพลเรือน โดยมีผู้แทนกระทรวงคมนาคม (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรรมการบินพลเรือน) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ดังนี้

๑. คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๒ ให้แต่งตั้งกรรมการอื่นในคณะกรรมการการบินพลเรือน จำนวน ๗ คน ดังนี้ คุณพรทิพย์ จาละ นายชัยศักดิ์ อังค์สุวรรณ นายราเชนทร์ พจนสุนทร นางพรศิริ มโนหาญ นายสุพจน์ คำภีระ นายอภิชาติ เพ็ญสุภา และนางสาวปัทมา ดันตริจนาพันธ์

๒. วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ นางสาวปัทมาฯ ได้ยื่นหนังสือลาออกต่อประธานกรรมการ โดยกระทรวงคมนาคมได้ลงรับเมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

๓. วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ได้มีการประชุมคณะกรรมการการบินพลเรือน ๑ ครั้ง ซึ่งเป็นการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๒ โดยไม่มีการแต่งตั้งกรรมการแทน

๔. วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๓ นายอภิชาตฯ ได้ยื่นหนังสือลาออกต่อประธานกรรมการ โดยกรรมการบินพลเรือนซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบเป็นหน่วยธุรการของคณะกรรมการการบินพลเรือนได้ลงรับเมื่อวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๓

๕. คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๕ ให้แต่งตั้งกรรมการอื่นในคณะกรรมการการบินพลเรือนแทนตำแหน่งที่ว่าง จำนวน ๒ คน ดังนี้ รองศาสตราจารย์ นาวาอากาศเอก วรพจน์ ขำพิศ และเรืออากาศโท นรหัช พลอยใหญ่

๖. วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ คุณพรทิพย์ฯ ได้ยื่นหนังสือลาออกต่อประธานกรรมการ โดยกรรมการบินพลเรือนซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบเป็นหน่วยธุรการของคณะกรรมการการบินพลเรือนได้ลงรับเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาปัญหาของกรรมการบินพลเรือน ประกอบกับข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นแล้ว มีความเห็นในแต่ละประเด็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า พระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. ๒๔๙๗ ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการการบินพลเรือนคณะหนึ่ง ซึ่งมีอำนาจหน้าที่สำคัญเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายและพิจารณาอนุมัติแผนอำนวยความสะดวก แผนรักษาความปลอดภัย แผนนิรภัยในการบินพลเรือนแห่งชาติ และแผนแม่บทการจัดตั้งสนามบินพาณิชย์ของประเทศ รวมทั้งพิจารณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณค่าโดยสารและค่าระวางสำหรับอากาศยานขนส่ง ตลอดจนกำหนดอัตราและเงื่อนไขการเรียกเก็บค่าบริการอื่น ๆ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๕^๑ แห่งพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. ๒๔๙๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการเดินอากาศ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ สำหรับองค์ประกอบของคณะกรรมการการบินพลเรือน นั้น เดิมมาตรา ๗^๒ แห่งพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. ๒๔๙๗ ได้บัญญัติให้คณะกรรมการการบินพลเรือน ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เป็นประธานกรรมการโดยตำแหน่ง รองประธานกรรมการหนึ่งคน

^๑ มาตรา ๑๕ ให้คณะกรรมการการบินพลเรือนมีอำนาจหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และในเรื่องต่อไปนี้

(๑) กำหนดนโยบายและพิจารณาอนุมัติแผนอำนวยความสะดวก แผนรักษาความปลอดภัย และแผนนิรภัยในการบินพลเรือนแห่งชาติ รวมทั้งแผนแม่บทการจัดตั้งสนามบินพาณิชย์ของประเทศ

(๒) รับปรึกษาและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการบินพลเรือนแก่รัฐมนตรี

(๓) พิจารณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณค่าโดยสารและค่าระวางสำหรับอากาศยานขนส่งตามมาตรา ๒๐

(๔) พิจารณากำหนดอัตราและเงื่อนไขการเรียกเก็บค่าบริการ ค่าภาระ หรือเงินตอบแทนอื่นใดในสนามบินอนุญาตซึ่งให้บริการแก่สาธารณะตามมาตรา ๕๖ ซึ่งต้องไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๕) พิจารณากำหนดเงื่อนไขการเรียกเก็บและอนุมัติอัตราค่าบริการ เครื่องอำนวยความสะดวกในการเดินอากาศซึ่งให้บริการแก่สาธารณะตามมาตรา ๕๗

(๖) ออกข้อบังคับตามพระราชบัญญัตินี้และตามอนุสัญญา

ข้อบังคับนั้น เมื่อได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีและประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

^๒ มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการการบินพลเรือนขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เป็นประธานกรรมการโดยตำแหน่ง รองประธานกรรมการหนึ่งคน และกรรมการอื่นอีกไม่เกินเจ็ดคนแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรี

และกรรมการอื่นอีกไม่เกินเจ็ดคนแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรี ต่อมา ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ มาตราดังกล่าวโดยพระราชบัญญัติการเดินอากาศ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งได้บัญญัติให้ คณะกรรมการการบินพลเรือน ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เป็นประธาน กรรมการ ปลัดกระทรวงคมนาคม ผู้บัญชาการทหารอากาศ และกรรมการอื่นอีกเจ็ดคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง เป็นกรรมการ และให้อธิบดี เป็นกรรมการและเลขานุการ^๓ อันแสดงให้เห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบันประสงค์ให้การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ การบินพลเรือนซึ่งมุ่งเน้นไปที่เรื่องการกำหนดนโยบายด้านความปลอดภัยในการบินและนโยบาย ด้านเศรษฐกิจนั้น เป็นอำนาจหน้าที่ที่มีความสำคัญ จึงจำเป็นต้องกำหนดองค์ประกอบของ คณะกรรมการให้มาจากผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ โดยการเพิ่มเติม ให้ผู้บัญชาการทหารอากาศเป็นกรรมการ และกำหนดให้กรรมการอื่นซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งมีจำนวน ที่แน่นอน คือ เจ็ดคน ประกอบกับการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา ๗ นี้ ปรากฏเหตุผลในการ แก้ไขเพิ่มเติมในชั้นการตรวจพิจารณาของคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ การเดินอากาศ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.^๔ สรุปได้ว่า “องค์ประกอบของคณะกรรมการอื่นที่มีขึ้นเพื่อ การบริหารงานองค์กรทั่วไปจะกำหนดจำนวนกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในลักษณะที่ไม่แน่นอน คือ กำหนดว่าให้มีจำนวนไม่เกินเท่าไรหรือไม่ต่ำกว่าเท่าไร ซึ่งเป็นคนละประเด็นกับองค์ประกอบของ คณะกรรมการการบินพลเรือนที่สมควรกำหนดให้มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนที่แน่นอน ที่ประชุม จึงมีมติให้กำหนดกรรมการอื่นซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งในคณะกรรมการการบินพลเรือนอีกเจ็ดคน โดยตัดคำว่า “ไม่เกิน” ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗ เดิม ออก” ด้วยเหตุผลของการแก้ไขเพิ่มเติม บทบัญญัตินี้ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า พระราชบัญญัติการเดินอากาศฯ ประสงค์ที่จะให้องค์ประกอบของ คณะกรรมการการบินพลเรือนแตกต่างจากคณะกรรมการอื่น จึงมีเหตุผลเฉพาะที่จะกำหนดให้ การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการการบินพลเรือนต้องประกอบด้วยกรรมการครบทุกคน ตามมาตรา ๗^๕ กล่าวคือ ประธานกรรมการหนึ่งคน กรรมการโดยตำแหน่งสามคน และกรรมการอื่น ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเจ็ดคน ดังนั้น เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า มีกรรมการอื่นซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง บางท่านได้ลาออกก่อนถึงคราวออกตามวาระโดยยังไม่ได้มีการแต่งตั้งกรรมการแทน จึงทำให้ คณะกรรมการการบินพลเรือนไม่ครบองค์ประกอบตามมาตรา ๗ และเป็นผลให้กรรมการการบิน พลเรือนที่เหลืออยู่ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ในฐานะคณะกรรมการการบินพลเรือนต่อไปได้จนกว่าจะได้ มีการแต่งตั้งกรรมการอื่นแทนจนครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗^๖ แห่งพระราชบัญญัติ การเดินอากาศ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการเดินอากาศ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑

^๓ มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการการบินพลเรือนคณะหนึ่ง ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงคมนาคม เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงคมนาคม ผู้บัญชาการทหารอากาศ และกรรมการอื่น อีกเจ็ดคนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง เป็นกรรมการ และให้อธิบดี เป็นกรรมการและเลขานุการ

^๔ รายงานการประชุมคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติการเดินอากาศ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๐ วันพฤหัสบดีที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

^๕ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

^๖ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

ประเด็นที่สอง เห็นว่า การที่มาตรา ๙ (๒)^๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินอากาศบัญญัติไว้เพียงว่า กรรมการการบินพลเรือนย่อมพ้นจากตำแหน่งก่อนถึงคราวออกตามวาระเมื่อ “ลาออก” โดยมีได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับขั้นตอนและวิธีการในการลาออกไว้ว่าจะต้องทำอย่างไร และจะต้องขอลาออกต่อผู้ใด ย่อมแสดงให้เห็นว่า บทบัญญัตินี้ประสงค์ที่จะให้กรรมการการบินพลเรือนที่ต้องการลาออกสามารถแสดงเจตนาขอลาออกได้ โดยอาจแสดงเจตนาขอลาออกด้วยวาจา ด้วยลายลักษณ์อักษร หรือด้วยวิธีอื่นใดก็ได้ สำหรับประเด็นที่ว่า การขอลาออกต้องแสดงเจตนาต่อผู้ใดนั้น เมื่อบทบัญญัติมาตรา ๙ (๒) มีได้บัญญัติเรื่องนี้ไว้ กรณีจึงเห็นได้ว่า กรรมการการบินพลเรือนที่ต้องการลาออกย่อมสามารถแสดงเจตนาขอลาออกต่อประธานกรรมการได้อันเป็นแนวทางตามระเบียบปฏิบัติราชการโดยทั่วไป ซึ่งประเด็นปัญหาคำถามเดียวกันนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้เคยให้ความเห็นไว้ในบันทึกเรื่อง ปัญหาการลาออกของรัฐมนตรี (เรื่องเสร็จที่ ๗๓/๒๕๒๕)^๘ และคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕) ได้เคยให้ความเห็นไว้ในบันทึก เรื่อง ขอรื้อหรือข้อกฎหมายเกี่ยวกับการลาออกของกรรมการการทางพิเศษแห่งประเทศไทย (เรื่องเสร็จที่ ๒๖๓/๒๕๒๕)^๙ ดังนั้นเมื่อข้อหาข้อนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า กรรมการอื่นซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งบางท่านได้ยื่นหนังสือลาออกต่อประธานกรรมการอย่างเป็นทางการ ย่อมแสดงให้เห็นถึงเจตนาที่จะขอลาออกจากตำแหน่ง กรรมการการบินพลเรือนได้อย่างชัดเจนแล้ว

สำหรับการลาออกจะมีผลตามกฎหมายเมื่อใดนั้น หลักกฎหมายทั่วไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้บัญญัติถึงผลตามกฎหมายของการแสดงเจตนาไว้ ๒ กรณี คือ การแสดงเจตนาต่อบุคคลผู้เฉพาะหน้าให้ถือว่ามิผลนับแต่ผู้รับการแสดงเจตนาได้ทราบการแสดงเจตนา นั้นตามมาตรา ๑๖๘^{๑๐} และการแสดงเจตนาต่อบุคคลซึ่งมิได้อยู่เฉพาะหน้าให้ถือว่ามิผลนับแต่เวลาที่การแสดงเจตนา นั้นไปถึงผู้รับการแสดงเจตนา ตามมาตรา ๑๖๙^{๑๑} นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาเทียบเคียง

^๗ มาตรา ๙ รองประธานกรรมการและกรรมการย่อมพ้นจากตำแหน่งก่อนถึงคราวออกตามวาระ เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

ฯลฯ

ฯลฯ

^๘ บันทึก เรื่อง ปัญหาการลาออกของรัฐมนตรี ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ลับมาก ตอนที่ ๑๖๐๑/๑๐๐๑ ลงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๙ บันทึก เรื่อง ขอรื้อหรือข้อกฎหมายเกี่ยวกับการลาออกของกรรมการการทางพิเศษแห่งประเทศไทย ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ปกปิด ตอนมาก ที่ สร. ๐๖๐๑/๑๗๔๑ ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๒๕ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^{๑๐} มาตรา ๑๖๘ การแสดงเจตนาที่กระทำต่อบุคคลซึ่งอยู่เฉพาะหน้าให้ถือว่ามิผลนับแต่ผู้รับการแสดงเจตนาได้ทราบการแสดงเจตนา นั้น ความข้อนี้ให้ใช้ตลอดถึงการที่บุคคลหนึ่งแสดงเจตนาไปยังบุคคลอีกคนหนึ่งโดยทางโทรศัพท์ หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น หรือโดยวิธีอื่นซึ่งสามารถติดต่อถึงกันได้ทำนองเดียวกัน

^{๑๑} มาตรา ๑๖๙ การแสดงเจตนาที่กระทำต่อบุคคลซึ่งมิได้อยู่เฉพาะหน้าให้ถือว่ามิผลนับแต่เวลาที่การแสดงเจตนา นั้นไปถึงผู้รับการแสดงเจตนา แต่ถ้าได้บอกก่อนไปถึงผู้รับการแสดงเจตนา นั้น ก่อนหรือพร้อมกันกับการแสดงเจตนา นั้นไปถึงผู้รับการแสดงเจตนา การแสดงเจตนา นั้นตกเป็นอันไร้ผล

การแสดงเจตนาที่ได้ส่งออกไปแล้วย่อมไม่เสื่อมเสียไป แม้ภายหลังการแสดงเจตนา นั้นผู้แสดงเจตนาจะถึงแก่ความตาย หรือถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

กับเรื่องผลของคำสั่งทางปกครองที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง^{๑๒} แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ว่า คำสั่งทางปกครองให้มีผลใช้บังคับต่อบุคคลตั้งแต่ขณะที่ผู้นั้นได้รับแจ้งเป็นต้นไป ก็ให้เห็นได้ว่า หลักกฎหมายทั่วไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในเรื่องของการแสดงเจตนาต่อบุคคลซึ่งมิได้อยู่เฉพาะหน้า และบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ในเรื่องของผลของคำสั่งทางปกครอง ได้กำหนดเกี่ยวกับผลของการแสดงเจตนาและผลของคำสั่งทางปกครองไว้สอดคล้องกัน อย่างไรก็ตาม หลักกฎหมายทั้งสองประเภทก็เป็นเพียงบทสันนิษฐานว่าผลของการแสดงเจตนาจะเกิดขึ้นเมื่อใดเท่านั้น แต่หากปรากฏอย่างชัดแจ้งว่าผู้แสดงเจตนามีความประสงค์ที่จะลาออกเมื่อใด การแสดงเจตนาย่อมมีผลนับแต่วันที่ผู้แสดงเจตนาได้แจ้งไว้ นั้น ตามที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) ได้เคยให้ความเห็นไว้เป็นบรรทัดฐานว่า^{๑๓} กรณีที่การแสดงเจตนาลาออกกระทำเป็นลายลักษณ์อักษร การลาออกย่อมมีผลสมบูรณ์นับแต่วันที่ได้กำหนดไว้ในใบลาออกซึ่งได้ยื่น ณ สถานที่และต่อบุคคลตามระเบียบปฏิบัติราชการ ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าได้มีการกระทำอื่นซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งบางท่านได้ยื่นหนังสือลาออกอย่างเป็นทางการ โดยกำหนดวันที่ขอลาออกไว้ในหนังสือ ย่อมทำให้การลาออกของกรรมการท่านนั้นมีผลนับแต่วันที่กำหนดไว้ในหนังสือลาออก

ประเด็นที่สาม เมื่อได้วินิจฉัยไว้ในประเด็นที่หนึ่งแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้อีก

(นายอัษฎพร จารุจินดา)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มิถุนายน ๒๕๕๕

^{๑๒} มาตรา ๔๒ คำสั่งทางปกครองให้มีผลใช้บังคับต่อบุคคลตั้งแต่ขณะที่ผู้นั้นได้รับแจ้งเป็นต้นไป

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๓} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๘, ข้างต้น